

[Hastrup.]

forudgående arbejde, som værdifuldt er bistået af embedsmænd fra boligministeriet, ville det næppe have været muligt at tilvejebringe den aftale, som blev resultatet af forhandlingerne i begyndelsen af januar.

Det konservative folkeparti har hele tiden betragtet martsforliget som den afgørende beslutning, der forpligtede, uanset hvad der så end måtte dukke op af andre spørgsmål, der kunne give anledning til meningsforskelle. Det var med tilfredshed, vi bemærkede den udtalelse, statsministeren fremsatte forleden under behandlingen af afgiftslovene. Deraf fremgik, at regeringen følte den samme forpligtelse. Forhandlingerne i arbejdsudvalget har da heller ikke givet os anledning til at betvivle, at dette virkelig var regeringens holdning.

Martsforliget var en rammeaftale, det samme gælder januaraftalen; principperne er ikke ændret, de bygger stadig væk på tanken om den gradvise normalisering kombineret med en social boligsikringsordning og øget selvfinansiering inden for boligområdet. Der er kommet noget mere inden for rammen. Principperne er i højere grad blevet konkretiseret, men der er stadig et meget stort arbejde tilbage, og der er endnu mange uløste problemer, som skal klæres, inden vi er nået så vidt, at aftalerne kan antage karakter af endelig formulerede lovregler. Jeg udtrykker det håb, at der nu må blive fred til dette arbejde, så det kan tilendbringes på kortest mulig tid. Det vil ikke virke fremmende for en løsning af boligproblemet, hvis det tages frem som en bold til at aflede tankerne, hver gang andre problemer volder vanskeligheder. Beslutningen om, at boligproblemet skal løses, er for os en udelelig beslutning. Den hverken kan eller bør gøres betinget af andre forhold.

Når et forlig er sluttet, hører det til kutyme, at hver af forligets parter højtideligt forsikrer, at de ikke har fået deres vilje fuldt ud, at meninger har måttet bøjes mod hinanden, og at også andre har måttet

resignere. En sådan forsikring, hvor selvfølgelig den end måtte være, skal heller ikke mangle fra det konservative folkepartis side. Ved at sammenligne de forhandlingsgrundlag, de forskellige partier lod offentliggøre, inden de afgørende forhandlinger begyndte med det resultat, som nu foreligger, vil enhver i øvrigt kunne konstatere, hvor og hvordan der har måttet resigneres. Jeg finder ingen anledning til at fordybe mig nærmere i dette. Det er klart, at de fire partier alle har påtaget sig et ansvar for aftalen i dens helhed.

Man kan dele denne aftale i tre hovedpunkter: for det første de foranstaltninger, som har til formål at fremme, forbedre og billiggøre nybyggeriet og dets finansieringsvilkår, for det andet den gradvise huslejetilpasning, som på længere sigt er en nødvendig forudsætning for boligproblemet's løsning, og for det tredje den sociale boligsikringsordning.

Nybyggeriets forhold er af let forståelige grunde omtalt i en række af aftalens punkter. Det er her, vi møder de akutte problemer. Havde vi et tilstrækkelig stort, godt og billigt nybyggeri, ville de øvrige problemer, som møder os på boligområdet, automatisk være lettere at løse. Den hidtidige regulering af boligbyggeriet har været en alvorlig hæmsko for produktionen af nye boliger. Det er meget væsentligt, at der nu er truffet beslutning om at ophæve reguleringen af alt boligbyggeri, herunder bl. a. også af plejehjem, som erfaringsmæssigt frigør et betydeligt antal boliger. Denne beslutning skal ikke afvente færdigbehandlingen af de øvrige problemer, men realiseres allerede fra 1. marts i år. Reguleringens ophævelse vil betyde, at byggeriets forskellige udøvere, håndværkere, entreprenører samt firmaer, der er beskæftiget med fremstilling af byggeriets forskellige dele, nu kan føle sig trygge over for risikoen for nye statsindgreb. Det vil medføre, at der kan rationaliseres og langtidspanlægges på de vilkår, som frie forhold betinger, men det vil også bevirke, at konkurrencen